

тѣзи диви племена, които водятъ скитнически животъ. Днесъ сж тукъ, а утре, гледашъ, оставили жилищата си и се премѣстили другаде, за да гонятъ плячка или врагове. Така тѣ нѣматъ нужда отъ особени здрави, постоянни жилища, и, разбира се, у тѣхъ не може да се развие умѣнието да строятъ по-хубаво.

Колкото по-заседналъ е дивакътъ, толкова по-хубаво и по-здрово е неговото жилище.

Колиба на дивакъ отъ островъ Нова Гвинея.

Заседналиятъ животъ се срѣща у по-развититѣ диви племена. Къмъ тѣхъ сж се числили и нѣкои червено-кожи племена въ Америка (индийци), които сж населявали тази страна презъ миналото столѣтие, а сега сж измрѣли. Тѣзи диваци живѣли въ колиби и палатки, ами си строили четирижгълни дървени кжци. Тѣ забивали въ земята греди, които съединявали напрѣчно съ други такива. Образуванитѣ междини покривали съ липови кори, които обвързвали съ лико. Върху надлъжнитѣ стени поставяли наклонени покриви, които на върха се съединявали. Тѣзи покриви образували навеси отстрана на напрѣжнитѣ стени. И тѣзи покриви тѣ покривали съ дървени кори. Въ срѣдата на кжщурката обикновено горѣлъ огънь и димътъ излизалъ презъ едно отворстие на покрива. Около огнището, малко височко надъ земния подъ, който винаги билъ чистъ, поставени били дъски за седене и ношуване. Ноще дъскитѣ постилали съ кожи или рогозки, а спящитѣ се покривали съ сжщитѣ дрехи, които носѣли дене. Ако въ кжщи имало много рогозки, съ тѣхъ крашавали и вжтрешнитѣ стени.

Въ мѣста, дето нѣма гори, дивацитѣ строятъ жилища отъ